

[Hans Nielsen.]

mark kunde stille os ved Siden af Tyskland. Det er efter min Mening en Ulykke for Europa, at det til Dato ikke er lykkedes at opnaa en mere intim Forbindelse mellem det store russiske Rige og de vesteuropæiske Folk, end Tilfældet er, og vi for vort Vedkommende, synes jeg, har den allerstørste Grund til at ønske, at vi kunde faa en Konvention, hvad enten den blev som denne her eller efter samme Mønster som dem, vi hidtil har afsluttet — det skal jeg ikke udtale mig om ved denne Lejlighed, men jeg synes det vilde være en Fordel for vort Land, om der kunde blive skabt et Organ, som kunde udjævne al Tvistighed mellem det russiske Rige og Danmark. Jeg haaber, den højtærede Udenrigsminister vil tage dette Spørgsmaal op til Overvejelse.

Med Hensyn til de politiske Udtalelser, der er faldet under denne Finanslovdebat, vil jeg fatte mig i stor Korthed, da det ikke forekommer mig, at der er fremsat Udtalelser af særlig stor Betydning. Skal man søge efter noget, skal man søge udenfor Rigsdagen, og jeg vil da gerne gøre en kort Bemærkning til den ærede Ordfører for Venstre, det ærede Medlem Hr. N. Neergaard, der i Sommer holdt en Tale i Skibelund Krat, som i og for sig var ret opsigtvækkende paa et Omraade, der er af stor Vigtighed. Det ærede Medlem Hr. N. Neergaard udtalte ved den Lejlighed, at „den almindelige Valgret maa respekteres, selv om den gaar os imod“. Med Ordet „os“ har det ærede Medlem jo sikkert tænkt paa Partiet Venstre og maaske paa Oppositionen i det hele her i Landet, thi det ærede Medlem fortsatte med en Udtalelse, som jeg gerne vil citere her:

„Socialdemokratiet ønsker som bekendt indført et Etkammersystem . . . Men jeg er af den Mening, at det saa langt fra var en Fejl, at man indførte Tokammersystemet. Det er godt, at Sagen kan blive drøftet to Gange, saa derved uoverlagt Stemmingslovgivning undgaas. Det betyder, at der skabes Tid til Overvejelse, men efter en nødvendig Prøvetid maa man til syvende og sidst bøje sig, hvis det viser sig at være Krav fra en utvivlsom og sikker Folkevillie.“

Det er disse Ord, jeg gerne vilde afseke den ærede Ordfører for Venstre en Udtalelse om. Hvad forstaaer det ærede Medlem ved „en nødvendig Prøvetid“? Der ligger nu her paa Rigsdagens Bord store og vigtige Lovforslag, som ganske sikkert er Udtryk for en „utvivlsom og sikker Folke-

villie“ — jeg behøver ikke atter at nævne den Stemmemforskel, der var ved sidste Valg; den kender ærede Medlemmer alle sammen. Der ligger her Forslag vedrørende Nedrustning, vedrørende Jordlovgivningen, vedrørende den sociale Lovgivning o. s. v., og ingen kan benægte, at disse Lovforslag er fremgaaet af en „utvivlsom og sikker Folkevillie“. Nu siger det ærede Medlem, at efter „en nødvendig Prøvetid“ maa Oppositionen til syvende og sidst bøje sig for denne „utvivlsomme og sikre Folkevillie“, hvilket jo kun kan forstaaes paa den Maade, at Landstingets Flertal med de 4 Stemmers Overvægt paa de Konservatives og Venstres Side maa bøje sig for den „utvivlsomme og sikre Folkevillie“, der kommer til Udtryk her i Folketinget. Men Spørgsmaalet er jo, hvad det ærede Medlem forstaaer ved den nødvendige „Prøvetid“. Det er det, jeg gerne vil have defineret, for det kan jo være baade langt og kort. Estrup regnede det vel for en nødvendig Prøvetid fra 1885 til 1894, men saadanne fantastiske Prøvetider kan det sikkert ikke være, det ærede Medlem tænker paa. Derfor vil jeg her i Dag udbede mig en Forklaring af det ærede Medlem om, hvad han forstaaer ved „en nødvendig Prøvetid.“

Det ærede Medlem Hr. Christmas Møller har været meget utilfreds med Programtalen og var ogsaa meget utilfreds med de Udtalelser, der faldt fra Regeringens Side. Det ærede Medlem sagde, at der har ikke været et eneste nyt Ord i, hvad der er fremkommet. Det ærede Medlem skal nu ikke være saa overlegen med Hensyn til nye Ord, thi mig forekommer det, at det, han selv serverede her oppe paa Talerstolen, havde ogsaa en meget gammel og muggen Smag. Allerede i Fjor blev vi straks præsenteret for denne berømte Artikel i „Social-Demokraten“ om „Den signede Dag“, og jeg har hørt den 4—5 Gange paa Folkemøder i Sommer, og nu fik vi alligevel „Den signede Dag“ serveret her ved Finanslovens første Behandling af det ærede Medlem. Det ærede Medlem har nu mere sig saa mange Gange over den og har haft saa stor Succes paa den ude paa Møder — det lyder jo altid morsomt, naar det skildres, hvorledes „Social-Demokraten“ skrev netop den Dag, da det ærede Medlem Hr. Borgbjerg blev Minister —, og det ærede Medlem plejer jo altid at tilføje, at det var den højtærede Undervisningsminister, der skrev denne Artikel, og har ude paa Møder givet det Udseende af, at det har været en særdeles frydefuld Dag for den højtærede Undervisningsminister, da han skrev denne Artikel